לסכת תפורה Introduction to

מסכת המודה, focuses on the character – and consequences of – a somewhat arcane circumstance which, like מדכין, emanates from a person's voluntary expression (הפלאה). The חודה forbids (see v. 1 below) taking an animal set aside as a קרבין and attempting to exchange it for another – this could only apply, clearly, to an animal "owned" by the person attempting to make the switch. This process, known as תמודה, has two Halakhic wrinkles; first of all, though prohibited, if someone violated the prohibition and declared a תמודה, it may be valid and both animals (see below, v. 1) would be מכות – מכות בקודש. Secondly, even though there is no action associated with חמורה is all done verbally – תמודה to make a ממודה begins in the same style as ערכין with a broad statement of those who have the "right" to make a

33.1.1 2a (משנה אז) → 3a (דקדושת דמים לא)

- לא יַחַלְיפָנוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרָע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאָם הָמֵר יָמִיר בְּהָמָה וְהָיָה הוֹא וּתְמוּרְתוֹ יִהְיָה קֹדֶשׁ:״יִקרא כֹּז,׳
 וְאָם זֶבַּח שְׁלָמִים קַרְבָּנוֹ אָם מִן הַבְּקַר הוֹא מַקְרִיב אִם זָכָר אִם נְקָבְה תָּמִים יַקְרִיבֶנוּ לְפְנֵי ה':״יִקרא ג, א
 וְאָם מֵן הַצֹּאוֹ קַרְבְּנוֹ לְיָבַח שְׁלָמִים לַה' זָכָר אוֹ נְקַבָּה תָּמִים יַקְרִיבְנוּ יְמָבְי וְהַקְרִיבוֹ לְפְנֵי ה':״יִקרא ג, יב
 דְבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׁרָאֵל וְהַקְרִיבוֹ לְפְנֵי ה':״יִקרא ג, יב
 דְבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׁרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלָהֵם אִישׁ פִּי יַצְשׁוּ מִפָּל חָטִאת הָאָדָם לְמְעֹל מַעַל בַּה' וְאָשְׁמָה הַנָּפֶשׁ הַהוֹא: במִזבר ה, וּ הַּלְרִאל וְמָלְ הַבְּרְיִבְּל וְמָלְ וְחָאָה בְּשְׁבָּל וְמְלָבְל נְדְבוֹיְהַם וּלְכַל נְדְבוֹתְם אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ לְּהֹ' לְעֹלְה: ״יִקרא כַב, יח
 בְּבֵש כִּי תִּעְל מֵעל וְחָלָאה בְּשְׁנָה מִקְּדְשֵׁי הֹ וְיִבָּדְא אֶת בְּלְבוֹ לְכָל נְדְבִיתְם וֹלְכַל נְדְבוֹתְם אֲשֶׁר יַקְרִיבּוֹ לְּעָבְה הַשְּלְשִׁי הְיִל הָשְׁל הַיְ וֹיְנָזְר הַבְּעְל הַאָּל וְמָן הַבְּרִימְם אֲשָר יִמְיְהָא לָּאָת הָרְוֹ וְמָלְא בְּנִיוֹ וְיִנְּזְר מְשָּלְי בְּיִילְ וְעָלְא בְּנִיוֹ וְיִנְּדְר בְּבָּי שִׁרְא הָיְבְי בְּלִי בְּלְבְיל בְּנִי וְשְׁרָא לֵב בְּלוֹ הְלָל נְתְר הְבָּלְי אֲלוֹ בְּתִי הְעָבְיי בְּנִי וְשְׁרָא לֹם הְבִּי בְּעִיבְי בְּלִי בְשְׁלְאוֹ בְּחְלֹם בְּבָּלְי מְבֹּר וֹיְבְּלְר בְּלְב בְּבִי יִשְרְאל לֹא יִנְחָלוּ בְּמָל הַשְּלְבְי בִּים הַשְּלִיוּ בְּים הַשְּלְישִׁ לֹא יִרְצָם לְנַחֶל וְמַבְּלְי מְשָׁב הְאַל בְּיִב יִשְרְאל לֹא יִנְבְיל הַשְּלְבִי לְבִים בְּעִבְּל הְשָב הְשְלָב בְיִים בְּבָּל הָשְלְהִי בֹּבְים הַשְּלְהִי בֹּבְים הְשְלְבִיוֹ בְּחָה הָבְּבְי וִשְּרְבֹּב וְיִבְילְב בְּבְי יִשְרְבּא לְשׁה בְּבְי יִשְרְבּב וְשְׁבְבֹל בְּבִי וְשְּלְבִי בְּבָּב בְּיבְב יִשְּבְב בְּבִי יִשְּרְבּב וּיִבְיבְב בִּי בְּיבְב בִּיב בְּבָּב יִשְּרְבּב בְּעל בְּבְי יִשְׁרְבּב בְּים בְּבְּבְי בִּי בְּבְב בְּבְב יִשְּרְבֹי בְּבְיב בְּבְּב בְּבְיב בְּבְי וְשְּבְבְי וְבְּבְיב בְּבְיב בְּבְיב בְּיבְבְּב בְּבְבְב יִי בְּבְּב בְּבְיב בְּבְי בְּבְ
- I משנה או: Introduction
 - a All people: may be ממיר, men or women
 - i Meaning (מימר arr מימר arran): all who are קרבן can successfully "attach" (מתפיס) the מורה to the original
 - b *Not to say*: that a person *may* do so (v. 1)
 - c Rather: that if they do so, it is valid and they get מכות
- II Analysis of "הכל" in opening line; extends to יורש (from his father's קרבן) contra ר' יהודה
 - i Per: ר' יהודה derives from v. 2 קרבנו excludes father's סמיכה
 - 1 And: he infers the beginning of תמורה) from the end of סמיכה)
 - 2 שלמים. is excluded from 3 mentions of קרבנו (vv. 2-4) in 3 types of שלמים each of which mentions סמיכה
 - (a) Excluding: קרבן אביו, קרבן חברו, קרבן גוי, קרבן
 - ii ממיכה infers from v. 1 (המר ימיר) that an heir can also generate תמורה; they infer סמיכה from תמורה
 - 1 And he: uses קרבן (vv. 2-4) to exclude קרבן גוי and to include all partners in a קרבן
 - (a) סמיכה either maintains that בעלי חוברין don't do סמיכה or he infers חבר from one instance
 - ! And: ר' יהודה reads v. 1 as extending תמורה power to woman (even though entire בל' זכר
 - (a) הודה infers that from ר' יהודה מספאר't consider ואם to be significant)
 - iii Note: both ר' יהודה would have exempted woman from רבוי without רבוי
 - 1 Challenge: v. 5 is understood to equate women to men for all עונשין
 - 2 Answer: that may only apply to אונש which applies equally to קמ"ל תמורה cannot be used for קמ"ל תמורה

- III קטן successfully engineer תמורה successfully engineer קטן?
 - a Note: must be עונת נדרים (within year of גדלות), else, he can't even be מקדיש
 - b Lemma1: v. 6 allows for תמורה by מופלא סמוך לאיש → should allow for תמורה
 - c Lemma2: since he can't be punished, perhaps his תמורה doesn't take effect
 - i If: קטן can be ממיר perhaps because he will eventually be a ממיר but can a ממיר?
 - ii Lemma1: since he can be מקדיש (per v. 7) he can be ממיר
 - iii Lemma2: he will never become a בר עונשין → cannot be ממיר
 - v Answer (רבא): ברייתא regarding status of קדשי עכו"ם
 - l ד"ש treats them as "special category" of קדשים
 - (a) מעילה no מדרבנן) but no מעילה) מעילה)
 - (i) Source: חטא::חטא from תרומה (vv. 8-9) and תרומה is limited to בנ"י (v. 9)
 - (b) פנט for חיוב for פנט
 - (i) Source: compared to עוון::עוון (vv. 11-12) (see below)
 - (c) *נותר* no liability for *נותר*
 - (i) Source: compared to חילול via יולול::חילול (vv. 10-11) (see below)
 - (d) טומאת קדשים for טומאת קדשים
 - (i) Source: v. 10 limits liability to קדשי בני ישראל
 - (e) תמורה: cannot generate תמורה
 - (i) Source: v. 1 is at the end of a פרשה which begins with v. 6 בני ישראל
 - (ii) Alternate source: מעשר מוחה is couched in מעשר בהמה, which is compared to מעשר דגן etc.) 1. And: מעשר דגן is limited to בנ"י, per v. 13
 - (f) נסכים they do not bring נסכים as an indepdent קרבן
 - (i) But: their קרבנות require נסכים
 - (ii) Source: v. 14 limits נסכים to אזרח)
 - 1. But: ככה generates obligation to accompany even his קרבן
 - 2 ד' יוסי: in all cases, treated like full קדשים,
 - (a) Reason: v. 7 (קדשי נכרים) references 'לה'
 - 3 Note: lack of מעילה) קדשי בדק הבית not to קדשי, not to מעילה obtains)
 - (a) Reason: inference via חטא::חטא from תרומה
 - (i) Just as: תרומה has קדושת הגוף
 - (ii) So too: this exemption only applies to קדושת הגוף, not קדושת דמים
 - 4 Point: explicit mention of no תמורה should answer the question
 - (a) Defense (רב"ת): that refers to a גוי designated for himself;
 - (b) But if: the ישראל designated it on behalf of a ישראל
 - (i) The question: who is the "owner" the מקדיש (גוי) or the מתכפר)?
 - (ii) Solution: from יוחנן 'ז's dictum about "ambiguous ownership"
 - 1. מקדיש (if he redeems)
 - 2. חמורה effected by מתכפר (in our case ישראל)
 - 3. תורם. from his own grain for another he has benefit of טובת הנאה
 - (iii) Block (רב"ח): in that case, both מקדיש and ישראל are ישראל; but here, גוי is גוי is גוי
 - 1. Question: must it be under purview of ישראל from beginning to end or not תיקו